

**Dr Andrzej Lech Ruprecht
(1935–2010)**

W dniu 2 lipca 2010 roku odszedł Dr Andrzej Lech Ruprecht, jeden z najbardziej zasłużonych polskich teriologów. Był autorem wielu rozdziałów (nietoperze i cztery gatunki gryzoni) *Atlasu rozmieszczenia ssaków w Polsce* (1983) oraz współautorem rozdziałów *Klucza do oznaczania ssaków Polski* (1984). Większość teriologów zapamięta go jednak jako autora ponad 200 publikacji naukowych, spośród których wiele dotyczy nietoperzy. Był uznanym na świecie specjalistą w dziedzinie kraniomorfologii. Na skalę masową uzyskiwał dane z wypłuków sów, doprowadzając oznaczanie ssaków na podstawie materiału kostnego do perfekcji. Popularyzował wiedzę przyrodniczą, zwłaszcza w ostatnich latach. Był Członkiem Honorowym Polskiego Towarzystwa Zoologicznego i Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Nietoperzy. Przez wiele lat pracował w Zakładzie Badania Ssaków PAN w Białowieży. Dla osób, którzy go znali, pozostanie wzorem człowieka pracowitego, uczynnego, ale też wymagającego.

Andrzej Lech Ruprecht urodził się 20 kwietnia 1935 roku w Gdańsku. W czasie okupacji mieszkał w Łodzi, potem w Nowym Sączu, skąd po wojnie wrócił do Gdańska, gdzie w 1955 roku ukończył szkołę średnią. Podjął studia na Wydziale Lekarskim, jednak ze względu na poważne problemy zdrowotne zmienił kierunek studiów. W 1957 roku rozpoczął studia na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi na Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu. W 1959 roku przeniósł się na Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu. W 1962 roku ukończył studia i dwa lata później podjął pracę w Zakładzie Badania Ssaków w Białowieży. Tam rozpoczęła się jego wieloletnia praca nad systematyką i morfologią ssaków oraz badania faunistyczne. Przez

ponad 25 lat pracował na etacie asystenta, adiunkta i kustosa, mając pod opieką wielką kolekcję materiałów kostnych, jedną z największych w Polsce. Sam przez wiele lat przyczyniał się do jej wzbogacenia, m.in. dzięki analizie wypłuków sów.

Ostatnie lata życia spędził w Ciechocinku, do którego przeprowadził się po przejściu na rentę inwalidzką i zakończeniu pracy w Białowieży. Nie przerwało to jednak jego pracy badawczej. Do ostatnich dni zajmował się podsumowywaniem i publikowaniem zebranych wcześniej materiałów. Skupił się na pracach monograficznych. Prowadził też nadal, oczywiście w ramach skromnych możliwości, dodatkowe badania naukowe. Do końca aktywnie zajmował się przygotowaniem prac do druku. Kilka jego publikacji ukaże się niebawem.

Ogrom wykonanej przez niego pracy jest imponujący. W poszukiwaniach materiału naukowego odwiedził kilkaset miejscowości i oznaczył kilkadziesiąt tysięcy ssaków. Dla wielu gatunków były to podstawowe dane wykorzystane w *Atlasie rozmieszczenia ssaków w Polsce*. Dzięki jego pracy mamy pierwszą udokumentowaną informację o borowcu olbrzymim *Nyctalus lasiopterus* i szereg nowych stanowisk ssaków. Jego publikacje dotyczące kraniomorfologii ssaków są powszechnie cytowane i znajdują uznanie zarówno w kraju, jak i za granicą.

Był człowiekiem otwartym na ludzi i chętnie dzielił się swoją wiedzą. Jego dom w Ciechocinku był otwarty dla osób, które chciały się od niego czegoś nauczyć. Chętnie służył bezinteresowną pomocą młodszym kolegom, zwłaszcza jeśli chodziło o oznaczenie materiału kostnego lub wypożyczenie trudno dostępnej literatury. W stosunku do współpracowników, którzy rozproszeni byli po całej Polsce, był niezwykle wymagający, ale i mobilizujący do pracy. Po mistrzowsku uprawiał korespondencję naukową. Kontaktował ze sobą osoby, dla których widział interesujące perspektywy współpracy i podpowiadał tematy badawcze. Imponował erudycją, olbrzymią wiedzą, niezwykłym zorganizowaniem i uczciwością.

Jesteśmy pewni, że wielu badaczy, którzy mieli okazję z nim współpracować, będzie, podobnie jak my, wspominać go bardzo ciepło i serdecznie. W powstającym aktualnie nowym *Atlasie ssaków Polski* kontynuujemy pracę Doktora Ruprechta, zachowując pamięć o jego pionierskich osiągnięciach.

Jan Cichocki, Grzegorz Lesiński